

Het gat

door Jorrit de Klerk

Ik herinner me de meidagen van dat jaar, net voor het vreselijke, nog altijd helder. Als ik mijn ogen sluit ruik ik weer die zoete botsing van koude dagen met een lente die eindelijk was gekomen, zelfs warmer dan voorspeld. De jonge gifgroene bladeren aan de bomen deinden mee in de lauwwind van Havenstad. Het leek de belofte voor een fantastische zomer. Niets dat erop wees dat het de laatste dagen van onschuld waren.

Marianne parkeert de auto voor de supermarkt die nog steeds op dezelfde plek zit als toen, maar de filiaalnaam en de kleuren aan de gevel zijn veranderd. Ze laat de motor langer draaien dan normaal, want we weten dat als de stilte invalt het moment waar ik maanden naar toe heb geleefd, zal aanbreken.

De motor stopt.

“Ben je er zeker van?”

“Ja,” veins ik en ik leg een klam geworden hand op de deurkruk. We kijken elkaar aan. Zij lacht en ik probeer het ook. Haar koele hand op de mijne. Nog één blik, een klik en een beweging en dan sta ik naast de auto. Mijn horloge wijst twaalf minuten voor twee aan. “Drie uur?” vraag ik door het open raam terwijl ik nog één blik op het kinderzitje achterin werp.

Marianne knikt. “Succes.” Ze lijkt nog iets te willen zeggen maar bedenkt zich. Dan rijdt ze weg en laat me achter; alleen, onzeker en twijfelend aan al die dingen waar ik de afgelopen weken mijzelf van had overtuigd.

Ik slik en draai me om.

Ook aan dát gebouw moderne kleuren, maar de naam is onveranderd. In een ontwapenend lettertype staat *MFC Het Vierkant* op de gevel. De multifunctionaliteit van het gebouw is nog altijd hetzelfde. Een groep mensen loopt met sporttassen naar binnen. Bij de pinautomaat naast de ingang zit een bejaarde vrouw op een rollator geld op te nemen. De bibliotheek prijst nu e-books aan en

een paar tieners lopen luid lachend voor het gebouw langs. Ik slik van de wijze waarop ze mij herinneren aan de eenvoud van plezier. Zo simpel, lijkt het.

Ik sluit mijn ogen.

De geur van die nooit vergeten meidagen. Het ruisen van lang geleden gevallen en vergane bladeren. Het gelach van de onbekende tieners neemt mij mee terug in de tijd, verandert in de stemmen van Mitchell en Esther, Noah. Dimitri.

Melissa.

“Hé,” riep Dimitri.

“Hoi,” zei ik en ging zitten op één van de betonnen bankjes bij de skatebaan naast Het Vierkant. Noah maakte vaart en ging de *quarter pipe* op, zette een twijfelende *trick* in en donderde keihard op zijn bek. Ik lachte, harder dan ik eigenlijk wilde, tot hij vloekend opstond en boos mijn kant uitkeek, wrijvend over zijn heup.

Tot mijn verbazing kwam Melissa naast me zitten, kauwgum uit een roze pakje pellend. Onopvallend staarde ik naar de scheuren in haar broek, waardoor je stukjes naakt bovenbeen zag. Mijn blik hoger; hoe ze de kauwgum in haar mond schoof, in een flits de beweging van haar tong.

“Waar was je?” vroeg ze tussen twee kauwen door, terwijl ze naar Noah keek die het nog eens ging proberen.

“Duits leren.”

“Studiebol.”

“Hou toch op.” Ik probeerde tegen haar schouder te slaan, zeker niet te hard, ook niet te zacht, niet alsof ik er iets mee bedoelde maar precies op de juiste wijze, wanhopig wensend haar daar iets duidelijk mee te maken. Ze ontweek me veel te makkelijk.

Uitdagend blies Melissa een roze bel die uitelkaar spatte. “Studiebollen kunnen niet slaan.”

“Ik moet die vijf nog wegwerken, dus zo’n studie ben ik nou ook weer niet.”

“Goh, mijnheer heeft ook eens een onvoldoende.”

“Hé.” Esther verscheen uit het niets en wurmde zich op het bankje tussen ons in. “Doe eens normaal. Jij zou een voorbeeld moeten nemen aan Justin. Die bereikt wellicht nog iets in zijn leven.

Jij daarentegen...” Esther dacht even na. “Jij zal waarschijnlijk de rest van je leven daar aan de kassa zitten.” Ze wees naar de supermarkt aan de overkant.

“Ja,” riep Dimitri, “net zoals Kromme Anke, die werkt daar al vijfendertig jaar of zoiets. Drama.”

“Onzin,” zei Melissa, “ik zoek gewoon een rijke vent. Zo eentje die iets megacools op dat nieuwe internet gaat bedenken en hartstikke veel geld gaat verdienen.”

Ik keek haar aan. Ik kon hartstikke goed programmeren, wist ze dat wel?

“Wat nou?” vroeg ze toen ze zich bewust werd van mijn blik.

“Niets,” zei ik snel. “En Noah dan?” Melissa kauwde, trok haar schouders op en bestudeerde Noah’s volgende poging. Esther trok een sigaret uit een verfrommeld pakje, stond op en liep naar de achterkant van Het Vierkant, uit het zicht van de beheerder en onverwachte ouders. Dimitri kwam dichterbij staan.

“Hoe laat is het?” vroeg hij.

Ik keek op mijn horloge. “Half vijf.” Dimitri wierp een blik op de ingang van de gymzaal.

“Och, nee, hè,” zei Melissa, scherpe randjes aan de medeklinkers vijlend. “Het is zeker weer tijd voor de turnmeisjes?”

Dimitri bekeek haar onzeker.

Melissa zag iets, achter ons. “Jezus,” schreeuwde ze, zo hard dat Dimitri en ik ervan schrokken. Ze vloog overeind en begon luid te lachen. “Wat heb jij nu met je haar gedaan?” We volgden haar blik. Mitchell kwam aanfietsen. Zijn haar was groen.

“Hé, sletjes,” riep hij en wist in één beweging zowel zijn fiets te parkeren als er vanaf te stappen.

Dimitri bestudeerde Mitchell. “Wat heb jij nu weer gedaan?”

Melissa schaterde het uit, liep—danste bijna—om hem heen alsof hij een kledingpop in een winkel was. “Zo fout,” zei ze toen ze tot stilstand kwam.

Mitchell haalde een hand door zijn haar. “Vind je het niet sexy dan?”

Melissa haalde haar schouders op. “Nou, niet echt. Maar vraag het Justin eens, die vind je misschien wel aantrekkelijk worden hierdoor.”

Mitchell lachte zijn blokjesbeugel zichtbaar en keek me aan op een manier die me verwarde. “Wat nou,” begon ik, “wat weet ik daarvan?” (*Ik vind jou aantrekkelijk, Melissa. En ook sexy. En ik wil dat jij mij zo aankijkt.*)

Melissa en Mitchell lachten.

“Waar is Esther?” vroeg Mitchell, na een knipoog.

Dimitri wees naar de achterkant van het gebouw, voorbij de skatebaan en de struiken, waar het verborgen pad was. “Roken.”

“Die trut,” zei Mitchell, “wacht ze niet eens even op mij.” Hij liep richting de achterkant. Net voordat hij bij de struikjes was, draaide hij zich om. “De beheerder nog gezien?”

Ik schudde mijn hoofd.

“Mooi.” Mitchell verdween achter het groen.

“Hij is echt debiel,” zei Melissa. “Je schildert je haar toch niet groen? Sommigen vinden hem al een freak, en nu dit ook nog.”

“Ja,” zei ik, maar dat meende ik niet. Mitchell deed tenminste altijd wat hijzelf wilde. Leek voor niets of welke mening dan ook bang.

Noah gaf het op en kwam met een van pijn vertrokken gezicht en het skateboard in zijn hand richting het bankje lopen. Hij wilde net iets zeggen toen er een boel geruis klonk uit het struikgewas. Onze hoofden draaiden synchroon. Esther kwam, met grote ogen en snelheid, onze kant op.

“Jongens, jongens,” riep ze, “jullie moeten komen. Mitch en ik hebben echt iets zo cools ontdekt.”

Daar stonden we, achter Het Vierkant, waar nooit iemand kwam, op het nauwe pad van groen bemoste klinkers, te staren naar het gat.

Melissa sprak als eerste. “Wat. Is. Het?”

Het was nog klein, niet groter dan twee, drie handen naast elkaar. Je had misschien, na een korte blik, het gat heel even voor een plas regenwater kunnen houden, totdat je besepte dat het niet geregend had en dat plassen water altijd de wereld weerspiegelen. En waar plassen water nog iets vriendelijks hebben, oogde het gat helemaal niet vriendelijk. Het was als een barst in de werkelijkheid waaruit niets terugkaatste. Helemaal niets.

Voorzichtig deed ik een stap naar voren. Ik staaarde naar beneden, het gat in. Enkel een intense zwartheid en het gevoel van ongelofelijke diepte. Ik huiverde en liep snel weer achteruit.

“Wat is het?” Dimitri herhaalde de vraag van Melissa, maar zonder de punten tussen de woorden.

“Een gat,” zei Mitchell en haalde zijn schouders op, alsof een gat in de wereld de normaalste zaak was.

“Een. Gat?”

“Ja, dat zie je toch?”

“In. Havenstad?”

Noah en Melissa starden elkaar vol ongeloof aan. Esther ging op haar knieën zitten en behoedzaam zette ze haar handen naast het gat. Haar gezicht ging langzaam naar beneden.

“Voorzichtig,” zei Dimitri.

Een gedeelte ergens diep en ver in de hoeken van mijn geest leek mij toe te schreeuwen. Probeerde mij te overtuigen dat ik weg moest rennen, harder dan ik ooit gerend had. Maar ik bleef staren naar het gat. Waar het begon leken de stenen van het pad met een vlijmscherp mes te zijn doorgesneden. Plots was er de behoefte om mijn hand in het gat te steken en te onderzoeken of ik de stenen van het pad aan de onderkant kon aanraken. Het was alsof de diepte naar mij lonkte, fluisterend, alle andere gedachten in mijn hoofd wegdukkend. Ik ging door mijn hurken, gewrichten knakten als bubbeltjesplastic en mijn handen raakten het pad. De stenen voelden veel koeler dan verwacht. Ik kroop naar voren tot mijn gezicht naast dat van Esther hing, boven het gat, boven die intense, oneindige zwartheid. Weer ging er een rilling over mijn rug.

Ik pakte een los steentje dat op het pad lag. Ik hield het boven het gat, ademde één keer diep in en liet het los. Een tel leek het te vallen. Er klonk een soort... zucht. En toen was het steentje verdwenen. Niets was er meer van te zien.

Opgeslokt.

“Zagen jullie dat?” zei ik. Ik keek omhoog. Maar iedereen starde me met een verwarde blik aan.

“Wat zagen we?” vroeg Noah.

Esther: “Waar heb je het over?”

“Dat steentje,” zei ik.

“Welk steentje?” vroeg Melissa.

Ik keek naar beneden, het gat in.

Diep. Zo diep. Alles verdwijnt.

Het was alsof ik woorden dacht die niet de mijne waren. Ik schudde mijn hoofd en probeerde me te concentreren op iets anders dan het gat. De warme wind om ons heen. Het ruizen van de bladeren van de bomen om Het Vierkant. De benen van mijn vrienden. De witte gympen van Mitchell. De zwarte *All Stars* van Dimitri. De scheuren in een broek en de naakte huid van Melissa.

Hoe ik mij voorstelde om met mijn handen over die broek te gaan, met mijn vingers door de stof heen haar huid te...

“Hé, jullie mogen hier niet komen!”

Een grote man met een rood hoofd baande zich moeizaam een weg door de bosjes waar wij minuten eerder doorheen waren geslopen.

“Shit, de beheerder,” zei Dimitri.

Nog één keer verloor ik mij in die onpeilbare zwarteheid van het gat voordat ik mij overeind werkte. Esther, naast mij, deed hetzelfde. Alsof we het hadden afgesproken, gingen we naast elkaar voor het gat staan, zodat de beheerder die hijgend op ons af kwam zwoegen het niet zou zien.

De zolen van mijn schoenen werden koud. Het was alsof ik het gat kon voelen. Alsof het zich onder de stenen waar ik op stond uitstrekke; dat het groeide.

De beheerder kwam een paar meter voor ons tot stilstand. Hij wilde iets zeggen, maar had te weinig adem om woorden door zijn purperen hoofd naar buiten te persen. Terwijl hij een paar keer diep in en uit ademde, stapten Melissa en de anderen naar voren, zodat we allemaal op een rij kwamen te staan, voor het gat.

“Hoe vaak...” begon de man eindelijk. Zijn stem piepte, klonk veel te hoog en paste niet bij zijn massale gestalte. “Hoe vaak heb ik jullie nou al gezegd dat jullie hier niet mogen komen?”

“We zijn op zoek naar planten,” zei Esther, “voor biologie. Voor ons herbarium.”

De beheerder trok een vette grijze wenkbrauw op en staaarde Esther onzeker aan. Je kon de tandraderen in zijn hoofd bijna horen kraken. Hij opende zijn mond. Ik zag geel uitgeslagen tanden door teveel sigaretten. “Jullie mogen hier niet komen. Dat heb ik al honderd keer gezegd. Als ik het nog één keer zie dan zorg ik ervoor dat jullie helemaal niet meer bij Het Vierkant mogen komen.”

Melissa kneep haar oogleden tot spleetjes. “Oh ja, en wat wou jij daar aan doen, v...”

Noah legde een arm over Melissa’s schouder. Ik zag hoe hij haar kort streelde. Ze werd rustig. “Het spijt ons, mijnheer,” zei Noah, “we gaan al.”

Eén van de dikke armen kwam de lucht in en een vette worstenvinger werd onze kant uitgestoken. Ik rook oud zweet. Het was alsof ik het proefde, alsof ik die zure geur op mijn tong kon inslikken. “Nu,” zei de man. “Wegwezen!”

Achter mij. Ik wierp een blik over mijn schouder en staaarde in het gat. Het was alsof een kraakheldere film voor mijn ogen werd afgespeeld. In die film zag ik hoe de beheerder een stap naar

voren zou nemen. Ik zag hoe we hem zouden beetpakken, op de grond zouden werken. Ik zag hoe het gat groter werd, zich opende als een zwarte, gapende muil in de wereld. De man zou gillen terwijl wij hem naar het gat toeduwden. Hij zou over de rand gaan, bungelend aan die gore worstenvingers. Hijgend, nog roder aanlopend, schreeuwend dat we het niet moesten doen. Snikkend en hangend boven het eindeloze.

En iedereen zou hem vergeten en jij krijgt wat je toekomt.

Een zeemeeuw vloog krijsend voorbij. De wind trok aan en ik schudde mijn hoofd om de vreselijke beelden van me af te werpen. Ademde diep in. Nee, dacht ik. Nee, dit ben ik niet. Wat waren dit voor gedachten? Ik schrok van de hete woede die door mijn lijf had gestroomd. Nooit had ik die emotie zo sterk gevoeld. “Oké,” stamelde ik richting de beheerder. “We gaan.” Ik nam een stap naar voren, nog één. Nu moest de man het gat wel zien, dacht ik. Toen was er een geluid, alsof iets zich snel sloot, een geluid dat me aan ademen deed denken, het geluid van iets groots en monsterlijks dat lucht diep naar binnen zoog.

Waarom zei de beheerder niets? Waarom zei hij niets over die vreemde opening in de wereld daar achter ons, daar in het pad?

“Wat staan jullie mij nu dom aan te kijken?” vroeg de beheerder, “wat hebben jullie gehad?” De man fronste zijn wenkbrauwen. “Wacht eens even... Hebben jullie zitten blowen? Hebben jullie een joint gerookt? Jullie weten dat dat hier absoluut niet mag.”

We keken achterom. Esthers ogen werden groot.

Het gat was verdwenen.

“Jongens,” riep de beheerder boos, “nu wegwezen hier.”

Verward begonnen we richting de bosjes te lopen. We renden bijna, en een paar tellen later stonden we weer op de skatebaan. We keken elkaar aan, blikken flitsten heen en weer. Melissa naar Noah, Noah naar Mitchell, Esther naar mij. De beheerder kwam door de struiken.

“En dáár blijven,” riep hij nog.

De iPhone in mijn zak trilt. Ik kijk om mij heen. Op de skatebaan staan een paar pubers. Iemand heeft een ouderwetse BMX. Of is dat niet meer ouderwets tegenwoordig? Is dat juist weer hip? Ik haal de telefoon uit mijn zak en zie dat dat Marianne me een appje heeft gestuurd.

Hoe gaat het?

Goed, tik ik.

Wil je nog steeds alleen zijn? ☹

Twijfel neemt me een moment. Kom, haal me hier weg. Ja, nee, weet ik niet. Maar eens moet ik mijn demonen onder ogen komen.

Het gaat goed. Ik doe een rondje. Alles goed met Lynn?

Je vader is gek op haar. Opa is haar held.

OK. Ik zie je zo. X

Love u. <3

Ik stop de iPhone terug in mijn broekzak. Langzaam loop ik langs het bankje. Tieners zitten te tikken op hun smartphone. De meiden hebben grote scheuren in hun broeken, op de plek van hun knieën. Te jonge naakte huid waar ik niet meer naar mag kijken maar toch doe. Ik schaam me onmiddellijk. Snel richting de bosjes aan de zijkant die geen bosjes meer zijn maar grote struiken nu. Ondoordringbaar lijken ze. Ik stap dichterbij terwijl ik de blikken van de jeugd op de skatebaan in mijn rug voel prikken.

Wat doet die kerel daar, zullen ze wel denken.

Ik staar door de struiken en zie, nog net, het pad achter Het Vierkant. De takken zijn hard en scherp en werken me tegen. Achter me wordt het gefluister luider. Het oude pad is groen en geel van mos, daar waar het niet besmet is door verdroogde vogelpoep.

“Wat denk je dat het was?” vroeg Noah. Melissa zat naast hem op de betonnen bank. Eén been had ze over de zijne geslagen. Ze hielden elkaars hand vast. Dimitri stond, traptte continu en zenuwachtig op de achterkant van Noah’s skateboard, zodat de punt elke keer omhoog kwam. Op en neer. Op en neer.

“Voelden jullie ook...” Ik dacht na. Hoe moest ik verwoorden wat ik had gevoeld?

Melissa staaarde naar de supermarkt. Toen naar mij. Haar blik onpeilbaar als het gat. “Hoe bedoel je dat, Justin? Van wat je voelde?”

Alle ogen richtten zich op mij. Ik werd er onzeker van en had spijt dat ik iets had gezegd. Stamelend zei ik: “Ik had het gevoel dat het gat iets... Alsof het iets wilde.”

Tot mijn verbazing knikte Melissa. Ze haalde een hand door haar zwarte haar. Ze zuchtte, draaide haar hoofd naar mij en zei: “En wat wilde het?”

Ik haalde mijn schouders op. “Geen idee,” loog ik. “Ik had gewoon het gevoel... Alsof... Jezus, laat ook maar.”

Noah slikte. “Ik moest denken aan mijn broertje,” zei hij na een lange pauze. “Dat hij in het gat zou... vallen en alles normaal zou worden.” We keken hem aan. Noah’s broertje was geboren met een zware handicap. Zijn ouders waren altijd met hem bezig. We wisten dat zijn broertje agressief was, beet, schopte. De geest van een tweejarige in het lichaam van iemand van veertien. Noah schudde zijn hoofd. “Ik wil er niet aan denken. Laten we het gewoon vergeten.”

Vergeten, dacht ik.

“Ik moest aan mijn oom denken,” zei Esther. Daarna begon ze te snikken, te janken tot alle tranen op waren en ze hijgde alsof ze een marathon had gerend. Mitchell zat naast haar, een arm over haar schouder.

“Het is een vergeetgat,” fluisterde ik.

Weer keek iedereen me aan.

“Wat zei je, studiebol?” Melissa staaarde me aan, in haar ogen een vreemde glinstering. “Hoe weet jij dat nu?”

“Weet ik niet. Waarom ik het weet. Maar ik weet het gewoon.”

“Een vergeetgat?”

“Ja.”

We keken elkaar aan. Lang en in stilte, tot Noah een hand op Melissa’s been legde. Op haar blote huid. Ze keek naar hem, lachte onzeker. “Ik ben bang,” zei ze. En toen kusten ze, en Noah pakte haar beet, trok haar dicht tegen zich aan. God, wat had ik een hekel aan hem op dat moment.

En toen wist ik het. Ik wist hoe ik het gat kon gebruiken. Een manier had gevonden waardoor Melissa verliefd op mij kon worden, dat we zouden zoenen op de wijze zoals ik me altijd voorstelde, als ik alleen op mijn kamer zat en naar de klassenfoto staaarde waar zij op rij twee en vierde van links stond. Dat ik de broek van haar zou losmaken en naar beneden zou trekken, dat het niet langer meer...

Met een harde klap sloeg het skateboard op de grond. Dimitri keek ernaar alsof hij nu pas doorhad dat hij er de hele tijd al mee aan het spelen was.

Hoe vaak komt hier nog iemand, denk ik, terwijl ik over het pad schuifel. De muur heeft aan deze kant geen ramen, alleen bovenin de sportzaal zitten een paar kleine ruiten waar het licht doorheen komt. De takken van de bomen raken op veel plekken de muur en maken het mij moeilijk om vooruit te komen. Het ruikt naar teveel gevallen bladeren. Als ik eindelijk de plek bereik waar het gat ooit was, zitten er schrammen op mijn rechterarm. Een beetje bloed sijpelt er doorheen.

Het pad lijkt wel honderden jaren oud, als een vergeten weggetje achter een ruïne. Ik ga door mijn hurken en leg mijn hand op de stenen.

Niets.

Er is helemaal niets.

Niets meer.

Natuurlijk niet.

Ben ik gek? Is het allemaal werkelijk gebeurd? Of zijn mijn herinneringen onecht? Ingebeeld?

De telefoon ging en mijn moeder riep. Ik pakte de hoorn van de haak. Dimitri's stem: "Hé."

"Hoi," antwoordde ik.

"Ik kan het niet uit mijn kop krijgen, Justin."

"Nee. Ik ook niet."

"Denk je dat het gat terug komt?"

Ik knikte. Dacht na. Een tel later zei ik in de hoorn: "Ja."

"Misschien moeten we de politie waarschuwen?"

Ik lachte. "En wat zouden die moeten doen? Je zag wat er vanmiddag gebeurde. Het sloot zich, alsof het gat niets met volwassenen te maken wilde hebben."

"Denk je echt dat het een vergeetgat is?"

Ik haalde mijn schouders op. "Ja, ik denk het wel. Ik gooide er vanmiddag een steentje in. En toen was het zomaar verdwenen. En jullie wisten niet eens dat het gebeurd was. Je weet ook dat we allemaal aan dingen moesten denken. Dingen die we wilden vergeten. Noah met zijn broer. Esther met haar oom."

"Haar oom?"

"Ja, je weet toch wat daarmee gebeurd is, vroeger." Ik dacht even na. "Waar moest jij aan denken, Tri?"

Dimitri zei niets. Tenminste, ik herinner me enkel een lange stilte op de lijn. Dan: "*Fuck*. Wat moeten we?"

Ik dacht aan mijn emotie die middag. Hoe makkelijk de woede door mijn lijf golfde. "Volgens mij... Ik weet het ook niet," vervolgde ik. "Ik wou dat we het gewoon konden vergeten."

"Een vergeetgat vergeten. Tuurlijk, Justin."

Zoals hij het zei, klonk het inderdaad achterlijk. Hoe wist ik het allemaal zo zeker?

Later die nacht lag ik te woelen vanwege een slaap die weigerde te komen. Gedachten aan het gat. Melissa. Noah. Alles bleef door mijn hoofd gaan. De wijzers van mijn wekker ploegden een weg door de nacht met stroperige tikken. Ik had het warm ondanks dat de nacht fris door een kier naar

binnen blies. Uiteindelijk kwam een korte onrustige droom waarin ik een gat zag dat zo groot werd als Havenstad en ons allemaal wilde opslokken. Ik schrok wakker, met een arm onder mijn hoofd die nog wel sliep en pijnlijk begon te tintelen. Net een ledemaat die niet van mij was. Ik moest me inhouden om niet als een kleuter om mijn ouders te roepen.

Tien over twee 's nachts. Ik sloop uit bed en deed mijn spijkerbroek aan, sokken en een warme trui over mijn slaapshirt. Zachtjes ging ik naar beneden, pakte de grote zaklamp naast de meterkast en ging de woonkamer in. De ruimte leek door de duisternis en het licht van de volle maan, dat door de ramen viel, onbekend en beangstigend. Iets kraakte en deed me bijna de lucht in springen.

Ik moest door. Ik moest het weten; weten of het gat er was, weten waartoe het in staat was.

Ik schuifelde richting het terrarium, dat op een tafel aan de zijkant van de woonkamer stond, en klikte de zaklantaarn aan. Een felle lichtbundel weerkaatste op het glas en de twee kleine oogjes daarbinnen. Ik boog me over het terrarium en pakte onze schildpad Kruiper op.

Nee, gilde iets in mij, maar ik deed mijn uiterste best om de stem te negeren. Het moest. Ik moest weten wat er ging gebeuren.

Kruiper bewoog langzaam zijn kopje heen en weer. Zijn poten maalden door de lucht, op zoek naar een ondergrond die er niet was.

Met de zaklamp op de vloer gericht, liep ik naar de keuken. Ik pakte een plastic tasje en stopte de schildpad erin. Dan naar de bijkeuken, mijn fiets. Heel voorzichtig opende ik de achterdeur. Dit deed ik vaker, als we geheime afspraken of feestjes hadden en ik geen toestemming van mijn ouders kreeg.

Havenstad was verlaten. Alleen natriumlicht dat de straten in een gele onwerkelijke gloed zette. Mijn banden zoefden over het asfalt en de warmte van de dag straalde er vanaf. De duisternis rook zwaar. Alles was alsof de lente haar warme adem inhield, ongeduldig wachtte op de eerste zonnestralen van een nieuwe dag. Een vreemde gedachte; dat ik voor altijd door zou fietsen, nooit zou ophouden met trappen en het ochtendgloren zou proberen voor te blijven. In de verte klonk het geblaf van een hond. Een verre onzichtbare auto trok op. Mijn schaduw die kromp en uiteen trok op het geelverlichte asfalt. In de verte zag ik de schaduwen van de bomen naast Het Vierkant, duisterder dan de nachtelijke hemel erachter.

De skatebaan was een schilderij, een ongewild stilleven van schaduw, maanlicht en okeren *pipes* en *ramps*. Aan de overkant het neonlogo van de supermarkt, al weer wachtend op de klanten van de ochtend. Ik snoof diep, rook de geur van de bomen beter dan ik ze kon zien. Mijn zaklamp opende haar eigen gat in de nacht; een witte cirkel op de bosjes die naar het pad leidde.

De takken sneden in mijn handen maar ik negeerde de pijn. Mijn hart klopte veel te hard in mijn keel. Ik had moeten doorfietsen, dacht ik. Tot het einde van de wereld. Maar het einde van de wereld wat ik zocht, was *hier*. De lichtstraal tastte het pad af. Nee, dacht ik, het is er niet. Voorzichtig liep ik over het pad, terwijl ik de lichtstraal over muur, gras, modder en stenen liet glijden. Het pad leek overdag al langer dan normaal, nu leek het wel oneindig.

Waar was het? Waar was het gat? Ik versnelde mijn pas, gedreven door zowel de angst die me wilde laten vertrekken en de wilde hoop voor een oplossing.

Waar?

Ik zuchtte diep en op het moment dat ik dát deed leek iets anders in de wereld ook te ademen. Of juist iets uit een andere wereld; iets groots, verschrikkelijks en heel ver weg. Ijskoude lucht streek over mijn gezicht, een kille wind die langs mijn benen omhoog werd gestuwd. De lichtstraal richtte ik naar beneden.

Niets.

Geen pad, geen stenen. Alleen een zwarteheid waar het licht van mijn zaklamp niet tegenop was gewassen. De voorkant van mijn tenen was al over de rand van het gat, dat veel groter was dan de middag daarvoor. Ik gilte terwijl gal in mijn keel omhoog werd gestuwd. De zaklamp viel uit mijn hand, verdween in het gat, werd verzwolgen en alles wat resteerde was maanlicht. Maar de duisternis onder mij was van een geheel andere orde, één die mij naar zich toe leek te trekken. Toen begon ik te vallen, naar voren, naar het gat. Honderden gedachten balden zich samen in wanhoop en hoop en met een laatste restje instinct wist ik me met één voet af te zetten. Even leek ik te zweven boven het gat en ik was er van overtuigd dat het kille niets mij zou grijpen, mij aan mijn benen naar beneden zou trekken. Mij zou laten verdwijnen.

En iedereen zou mij vergeten.

Aan de andere kant van het gat kwam ik op de stenen, ik rolde over de grond en de ongelijk liggende klinkertjes scheurden mijn spijkerbroek, boorden zich in mijn knieën. Maar ik verwelkomde de pijn, want die pijn betekende dat ik nog leefde.

Ik zat daar een tijdje, te hijgen en te snikken als een klein kind. Langzaam raakten mijn ogen aan het maanlicht gewend, zodat ik zelfs zonder mijn zaklamp het pad kon zien. Kon zien waar het pad zich had geopend in de gapende mond van het vergeetgat.

Iets kriebelde in de zak van mijn jas. Ik voelde de koelte van Kruiper, haalde de schildpad uit mijn zak en probeerde in het maanlicht het beest beter te zien. Het kopje bewoog, de pootjes stapten door het luchtledige. Maar het was te donker, ik kon niet in de ogen van het beest kijken en dat was misschien maar beter ook. Ik moest weten hoe machtig het gat was.

Ik nam een stap naar voren. Ik stond op misschien twintig centimeter van het gat. De duisternis was een fysieke aanwezigheid, alsof je geblinddoekt op de duizendste etage van een onmogelijk flatgebouw stond. Je zag de diepte niet, maar wist dat zij er was.

De beweging van het leven in mijn hand, de schildpad die in mijn handen krioelde. Ik negeerde en duwde gedachten naar de verste uithoeken weg en toen gooide ik het beest in het gat. Want ik moest weten wat er zou gebeuren als ik dit met Noah zou doen.

Kruiper verdween.

Hier in het nu is er niets meer dat aan het gat doet herinneren. Was het er wel? Hoe kan ik mijn herinneringen eigenlijk vertrouwen? Ben ik ergens onderweg van kind naar volwassenheid mijn geheugen verloren en was er helemaal niets die warme meidagen? Had ik ooit wel een schildpad genaamd Kruiper? Ik was de enige die het beest herinnerde. Net zoals ik de enige ben die *hem* kan herinneren.

De wekker ging om vijf minuten over zeven. Eenmaal beneden had mijn moeder al twee boterhammen voor me ontdooid. Vader las de krant met een kop thee. Met een vreemde opwinding liep ik naar de plek van Kruipers terrarium. Maar het was verdwenen en ervoor in de plaats stond een vissenkom met twee goudvissen. Mijn blik gleed naar de boekenkast, naar waar het rijtje boeken over de verzorging van schildpadden moest staan. Ik zag enkel de titels van onbekende romans.

Toen vielen andere zaken mij op. Hoe mijn moeders haar anders leek dan gisteren. De eettafel stond nét niet op de juiste plek. De glazen in de servieskast waren anders ingedeeld. Iets leek me de keel dicht te knijpen en ik had het gevoel geen adem meer te krijgen. Ik zocht houvast aan één van de eettafelstoelen maar ook die waren centimeters verschoven. Alsof ik niet écht wakker geworden was, maar in een volgende droom was beland waar alles net zo was als altijd maar toch fundamenteel verkeerd.

“Gaat het jongen?” vroeg mijn moeder. “Je ziet zo bleek.”

Achter de voorpagina nam mijn vader een slok thee.

“Ja,” stamelde ik. “Waar is Kruiper?”

Mijn moeder fronste. “Wat? Wie is Kruiper?”

“Onze schildpad,” zei ik.

“Schildpad? We hebben helemaal geen schildpad.”

Mijn vader liet de krant zakken. Een bezorgde blik. “Zit jij aan de drugs?”

Ik ga zitten op de plek waar ik denk dat het gat ooit was. Er is niets meer te zien, maar dat had ik ook niet verwacht. Had ik verwacht te ontdekken waar wij hadden gevochten? Bruine vlekken van lang geleden verloren bloed te zien? Natuurlijk niet. Want de wereld was hem vergeten. Alleen ik herinnerde hem nog en de wereld niet. Want ik had hem vermoord.

Maar is het moord als niemand weet dat het slachtoffer ooit bestaan heeft?

De kantine van het Wachter College gonsde van stemmen en rook naar tomatensoep en chocolademelk. “Hé,” zei ik en ging aan de tafel zitten. Dimitri keek op en ik schrok van zijn bloeddorlopen ogen. “Jezus, wat is er met jou gebeurd?”

“Justin. Man, wat ben ik blij jou te zien. Justin, jij weet het toch nog wel? Jij kan je toch nog wel mijn moeder herinneren?”

Ik dacht na. Het was alsof er een gedachte was, een herinnering, maar het glipte al tussen mijn vingers door. Ik schudde mijn hoofd. Knipperde mijn ogen. Toen zag ik haar weer voor me, Dimitri's moeder. "Ja," zei ik. "Wat is er dan met je moeder? Is er iets gebeurd?"

"Justin, verdomme. Mijn moeder is een half jaar geleden overleden. Dat weet je toch nog wel?"

Ik keek naar mijn tomatensoep. Een grijs balletje gehakt dreef eenzaam tussen sliertjes prei. "Nee," zei ik, "waar heb je het in Godsnaam over?"

"Nee, nee, nee. Zeg niet dat jij het ook niet meer weet." Zijn stem klonk nu radeloos. Smekend bijna. Ik dacht dat hij elk moment kon gaan janken als een klein kind. Ik keek om me heen, naar de andere leerlingen aan de tafels, controleerde of er iemand was die ons gadesloeg. Dimitri greep mijn pols beet. "Justin, jullie zijn er allemaal geweest. In oktober, bij de crematie. Ze had kanker. Man, dat weet je toch nog wel?"

Ik dacht terug aan oktober. Aan gouden herfstbladeren, aan Melissa in haar nieuwe donkerbruine jas en hoe ik voor de eerste keer iets voor haar begon te voelen. Ik herinnerde me dat we met z'n allen een keer bij Dimitri's ouders hadden gegeten. Een traan rolde over zijn wang. "Sorry," zei ik twijfelend, "ik weet echt niet waar je het over hebt."

Zijn greep om mijn pols begon pijn te doen. Ik wilde mijn hand terugtrekken maar hij hield me te stevig vast. "Ik ben vanochtend vroeg naar het gat gefietst, Justin. Met die *fucking* klote-urn in een plastic tasje. Want ik dacht als ik dat ding in het gat gooi, misschien komt ze terug. Maak ik het ongedaan. Met mijn moeder."

Ik slikte. Besefte hoe Dimitri en ik allebei het gat hadden uitgeprobeerd. Stel dat we elkaar waren tegengekomen. Stel dat hij gezien had wat ik had gedaan? Dat hij zou ontdekken waar ik mee bezig was. Ik wilde iets zeggen maar wist niet wat. Uit mijn ooghoek zag ik hoe Noah en Melissa de kantine in kwamen wandelen. Dimitri zag het ook, rukte aan mijn pols zodat ik mijn aandacht weer op hem richtte.

"Justin, luister. Niemand weet het meer. Mijn vader weet niets meer van mijn echte moeder. Maar..."

"Je echte moeder? Waar heb je het over? Ik snap..."

Hij onderbrak me. "Vanochtend was er een andere vrouw. Iemand die ik nog nooit had gezien." Tranen stroomden nu over zijn wangen. Dimitri had moeite om te ademen. Lucht kwam in horten en stoten in zijn lijf. Ik wilde opspringen, wegrennen. Melissa en Noah kwamen dichterbij terwijl

Dimitri over de tafel naar me toe boog. “Justin, de dood van mijn echte moeder is iedereen vergeten. En nu is er een andere vrouw, iemand die zegt mijn moeder te zijn. Maar ik ken haar niet. Ik ken haar niet! Maar mijn vader en zus kennen haar wel. En ik dus niet. Niet, Justin!” Hij gilte nu. Aan andere tafels keken leerlingen ons verschrikt aan. Een voorbijlopende docent stopte en staarde, klaar om ergens in te grijpen. “Ik heb een heel leven gehad waar niemand wat van weet! Een leven dat iedereen is *vergeten*. We moeten wegblijven bij het gat, Justin. Hoor je me, Justin? Dat gat is *slecht*.”

Eindelijk wist ik me los te rukken. Ik stond op. “Ik weet niet waar je het over hebt. Ik weet het gewoon niet. Is het echt waar? Heb je niet... raar gedroomd of zo? Heb je iets gehad? XTC of zo? Weet ik veel.” Ik keek opzij. Melissa zwaaide, Noah keek ons verbaasd aan.

“XTC? Jezus, Justin, hoe...” Dimitri volgde mijn blik, zag hoe ik naar Melissa staarde.

“Je hebt dan toch weer een moeder, wat zeik je nu.” En ik liep weg. Want nu wist ik helemaal zeker dat het kon werken.

Ik loop langzaam terug naar de struiken en even later sta ik weer op de skatebaan. Mijn ademhaling probeer ik onder controle te krijgen, maar het gaat moeilijk. Waarom ben ik hier gekomen? Wat had ik verwacht te vinden? Absolutie? Hoe dan?

Pubers kijken me aan. Ze zien er vreselijk jong uit maar in hun ogen is meer wijsheid dan ik voor mogelijk hield. Het meisje tuurt even op haar smartphone. De jongen blijft me aankijken, lijkt wat te willen zeggen maar dan draaien ze zich beide om en lopen weg.

Mijn telefoon trilt. Ik kijk op het scherm en zie dat Marianne heeft geappt. Ze vraagt of het goed is dat ze me komt ophalen. Ik tik “OK”. Ik loop naar het bankje, negeer alle blikken van de jeugd en ga zitten. Mijn rug doet pijn, mijn spieren voelen stram en eeuwenoud. Ik ben een oude man geworden.

Ik wacht op mijn vrouw en kind op het bankje waar ik over Melissa droomde.

“Kom mee,” zei ik, als we bij de skatebaan zijn.

Noah liep achter me aan. “Wat is er dan?”

“Ik heb een idee,” zei ik. Mijn buik was gevuld met verkeerde vlinders, vlinders met vleugels als scheermessen die mijn buik aan de binnenkant aan flarden sneden. Ik probeerde mijn zenuwen in bedwang te houden, mijn stem gecontroleerd te laten klinken. Als ik dit deed, wist ik, dan zou Melissa van mij zijn. “Kom,” zei ik tegen Noah.

Naar de struikjes. Door de struikjes. Ja, het was er nog. Het gat was er nog. Het had zijn hongerige muil geopend naar de wereld, wachtte op zijn offer.

“Ik vind het een rotplek, Just,” zei Noah. “Ik denk dat we de politie moeten bellen. Of de geheime dienst of zoiets. De NASA?”

“Man,” zei ik, “dit is toch een fantastische kans. Ik heb een hartstikke goed idee.” Bij *goed* sloeg mijn stem over van de paniek. Nog heel even, dacht ik. Dan is het voorbij. Naast het pad zag ik de grote, stevige tak liggen die ik eerder die middag had klaargelegd.

“Heb je dat van Dimitri gehoord?” vroeg Noah.

“Ja,” murmelde ik. “Maar ik kan me er niets van herinneren.”

“Nee, ik ook niet. Debiel, toch?”

“Ja.”

Noah stond naast het gat. Hij boog een stukje naar voren, staarde de diepte in. Hij veegde zijn mond af, alsof hij had gespuugd. Ik woog de tak nog eenmaal in mijn handen, hief deze hoger. Klaar om te slaan. Niet omkijken, dacht ik toen ik naar Noah’s achterhoofd keek. Niet doen. Laat het voorbij zijn maar kijk me niet aan. Mijn arm begon al te bewegen.

“Noah,” riep iemand.

Dimitri.

Noah begon zich om te draaien, de tak vloog al door de lucht en schampte zijn schouder. Alles ging verkeerd en Noah viel niet. Niet in het gat. Noah riep iets uit, woorden van kwaadheid en angst maar ze drongen niet tot me door. Ik wilde of kon ze niet horen. Opnieuw hief ik mijn tak terwijl ik het geluid van knappende takjes en ruisende bladeren hoorde. Dimitri die door de bosjes heen kwam en naar ons toe kwam rennen.

“Doe het niet,” gilte hij. “Justin, doe niet zo achterlijk.”

“Het is zo voorbij,” gilte ik en daarna barstte ik in een hysterisch gegiechel uit. “Straks zijn we hem gewoon vergeten.”

Nog een keer raakte ik met mijn tak het hoofd van Noah. Zijn ogen werden glazig en hij zakte achterover op het pad. Zijn ene been op een paar centimeter van het gat. Ik kan hem er zo induwen, dacht ik. En dan is hij weg. En Melissa van mij.

Een grote duw in mijn rug. Ik struikelde naar voren, viel over het bewusteloze lichaam van Noah heen. Mijn voorhoofd raakte gras en ik proefde modder in mijn mond. Verbaasd werkte ik me overeind maar het volgende moment was er een schop tegen mijn buik. Ik keek opzij en zag de *All Stars* van Dimitri opnieuw mijn kant uitkomen. In een reflex wist ik de enkel van hem vast te grijpen. Ik gaf een ruk en hij begon te vallen, belandde ook in het gras. Snel wist ik me op handen en voeten te werken, ik kroop weg, ging staan. Ik zag Dimitri hetzelfde doen. Snel keek ik om me heen. Daar: Tussen de bomen en gras lag een gebroken baksteen. Ik bukte, pakte deze razendsnel op. Dimitri kwam op me afrennen.

“Je bent gek,” gilte hij uit.

Ja, dacht ik. Dat ben ik ook.

Voordat ik kon uithalen met de steen, was Dimitri al bij mij. Zijn vuisten raakten mij op mijn borstkas. Door onze snelheid vielen we naar achteren en we kwamen weer op de grond. Punten van stenen, pijn in mijn rug die ik negeerde want ik concentreerde me op de baksteen die ik nog steeds in mijn hand hield. Dimitri wist zich op één of andere manier bovenop mij te werken, een hand klapte in mijn gezicht. Ik proefde bloed in mijn mond. Hij riep: “Dit is om haar, hè. Om Melissa. Jij bent gek. Jij bent hartstikke gek.”

Zijn gescheld maakte me woedend. Prikten in mijn ziel. Ik haalde uit. Mijn hand door de lucht. De baksteen raakte hem tegen zijn wang. Het klonk als biefstuk dat op de grond viel. Zijn ogen werden een tel glazig. Ga weg, dacht ik. Ga weg. Laat me dit afmaken. Ik sloeg nog een keer.

Het gat was naast ons, besefte ik pas op het moment dat Dimitri begon te vallen. En hij zag het ook. Zijn ogen sperden open, net zoals zijn mond.

En toen had ik eindelijk door waar ik mee bezig was.

Kruiper. Noah. Dimitri. Melissa.

Nee riep en gilte en bulderde de stem in mijn hoofd, eindelijk luid genoeg om mijn waanzin te overstemmen.

Dimitri viel. Ik draaide. Razendsnel. Greep zijn hand. Net voordat hij kon verdwijnen in het gat. Een harde pijnlijke ruk aan mijn schouder, alsof mijn lichaam uitelkaar getrokken werd. Zijn

gewicht was ongelofelijk. Te veel. En het eerste dat door mijn kristalheldere hoofd flitste was de absolute zekerheid dat ik hem nooit zou kunnen redden.

Met twee handen om zijn pols probeerde ik het onvermijdelijke uit te stellen. Probeerde ik te voorkomen dat het gat hem zou nemen. Maar het was hopeloos, wist ik.

Hij keek me aan. In zijn blik was een afschuw die zo groot was dat het de duisternis van het gat overschaduwde.

“Nee,” gilte hij. “Laat me niet vallen.”

Een koude wind woei uit het gat omhoog, die door mijn huid naar binnen leek te dringen en elk bot in mijn lijf bevroor. Het kostte me moeite om te ademen.

“Laat me niet los,” zei Dimitri. Niet meer gillend, maar fluisterend, smekend. Zijn benen waren al onzichtbaar, alsof de duisternis in het gat naar boven kroop. Met zijn andere hand probeerde hij mij beter beet te pakken, maar door de beweging begon hij te slingeren. Ik voelde hoe hij zijn grip begon te verliezen, ik voelde hoe hij langzaam begon weg te glijden. Ik probeerde nog harder in zijn pols te knijpen, dacht aan hoe hij dat bij mij in de kantine had gedaan, die middag. Ik wenste dat alles normaal was, dat het allemaal een droom was, dat ik op mijn fiets zat en kon blijven fietsen naar het einde van de wereld.

De geur van urine in mijn neus toen hij alles liet lopen en het enige dat ik in Dimitri's blik nog zag was angst.

“Justin, ik wil niet...” zei hij als allerlaatste en toen verloor ik mijn grip. Er was het korte begin van een gil. Toen: Enkel nog stilte.

Het gat zuchtte. Nee, juist andersom, leek in te ademen, zoog lucht naar *binnen*. Uit mijn ooghoek zag ik hoe de randen van het gat dichterbij kwamen. De stenen rondom het gat leken te groeien, verschenen weer, als een film die verkeerd om werd afgespeeld. Het gat sloot zich. Net op tijd wist ik mijn armen, mijn handen die Dimitri niet konden redden, naar me toe te trekken.

Het gat verdween. Alsof het er nooit was geweest. Een zeemeeuw krijste. De lucht was lauw. Bladeren ruisten.

Ik huilde totdat snot mijn mond inliep.

“Wat is er gebeurd?” vroeg Noah.

Ik keek opzij. Langzaam kwam Noah overeind. Hij voelde aan zijn voorhoofd. “Dimitri,” stamelde ik.

“Wie?” vroeg Noah.

De pubers negeren mij. Wat zouden ze van mij denken? Over die volwassen man met tranen op hun bankje.

Ik staar ze onbeschaamd aan. Zij kijken onbeschaamd terug. Het donkere, knappe meisje met de zwarte krullen doet me denken aan Melissa. Hoe zou het met mijn Melissa gaan?

Ik probeerde het uit te leggen aan Noah. Aan Melissa, Esther, Mitchell. Probeerde herinneringen bij hun naar boven te halen die er niet meer waren. Maar hij was weg. Volledig gewist uit deze wereld. Dimitri was verdwenen. In het gat.

In het huis waar hij woonde was een andere familie. Aan zijn tafel in de klas zat een andere jongen die ik nog nooit had gezien maar die iedereen kende.

Het was inderdaad als belanden in een nachtmerrie en nooit meer ontwaken in de echte wereld. Te laat had ik begrepen dat ik de hoogste prijs had betaald door *niet* te vergeten en een leven vol schuld.

Wat was het doel van het gat? Waarom sloot het zich na Dimitri? Waarom kwam het nooit meer terug? De eerste maanden ging ik elke dag kijken, achter Het Vierkant. Als het was verschenen, dan had ik mij er zeker ingegooid. Want wie zou mij missen?

Onze groep viel uitelkaar, alsof iets van de lijm die ons bijelkaar hield oploste. We zagen elkaar nog één keer per week, één keer maand. We kregen nieuwe vrienden, eindexamens kwamen, nieuwe steden, volwassenheid.

En heel soms denk ik wel eens dat ik het allemaal heb ingebeeld. Want bewijs is er niet. Niemand kent Dimitri. Het is alsof hij nooit bestaan heeft.

Misschien ben ik wel gek.

Wat doe ik hier vandaag? Wat had ik verwacht te vinden?

Waarom ben ik hier?

“Papa!” Lynn rent naar me toe en springt op mijn nek. Ze heeft een rood hoofd en ruikt naar teveel snoep van opa en oma. “Wat kijk je boos,” zegt ze in kinderlijke onschuld.

“Ik ben niet boos,” zeg ik, “misschien een beetje verdrietig.”

Marianne komt aanlopen. Ze kijkt me hoopvol aan. Ik doe mijn uiterste best om te glimlachen en door de geur van Lynn blijkt dat makkelijker. Ik hef mijn arm, Marianne pakt mijn hand en ze knijpt erin. Dan lacht ze en eindelijk kan ik ook—heel even—echt teruglachen.

Misschien maakt het allemaal niet uit.

“Ik wil patat eten maar dat mag niet van mama,” zegt Lynn.

“Nou, dat is gemeen van mama.”

Marianne lacht. “Nee, je hebt al zoveel gehad bij opa en oma. Straks word je misselijk.”

Lynn kijkt beteuterd. Op de *ramp* begint één van de pubers een *trick* op een skateboard. Lynn neemt een stap naar voren en bekijkt het met grote ogen. Ik ga staan.

“En?” vraagt Marianne.

Ik haal mijn schouders op. “Ik weet het niet. Misschien had ik er teveel van verwacht.”

“Je jeugd lijkt altijd mooier en makkelijker van een afstand.”

“Ja,” antwoord ik. “Maar er zijn dingen die ik... anders had willen doen.”

Ik pak Marianne vast en hou haar dicht tegen me aan. Snuif haar geur op. Weet dat zij mij compleet maakt. Zo staan we daar. Seconden, een minuut.

Als we weer afstand nemen kijken we automatisch om ons heen.

Lynn is weg.

“Waar is-“

Mijn bloed lijkt te bevroren en automatisch gaat mijn blik naar de struiken naast de skatebaan. Waarachter het pad ligt.

Ik ren.

Marianne roept: “Wat is er? Ze kan toch niet ver zijn?” Ze rent achter mij aan.

Ik kom bij de bosjes, ren er doorheen, negeer de pijn van de striemende takken.

En de hele tijd, als een mitrailleurvuur, gaat het woord *nee* door mijn hoofd.

Achter me Marianne, ook zij een weg banend door de struiken.

Weer op het pad, en daar staat ze. Mijn kind. Lynn. Ik ren naar haar toe. Ze staart naar de grond.

Naar...

Wind. Als een zucht, alsof de wereld in- en uitademt.

Heel even...

Ik ga naast Lynn staan.

Lach.

“Wat doe je?”

Lynn kijkt omhoog. Lacht terug.

“Niets.”

“Zullen we hier maar weg?” vraag ik.

“Ja!”

Ik pak haar hand.

We lopen over het pad, ik hou de struiken voor haar aan de kant. We gaan naar onze fietsen, die we zojuist voor Het Vierkant hebben neergezet.

“Zullen we patat halen?” vraagt Lynn.

“Ja, lekker,” antwoord ik. “Wat een goed idee.”

We stappen op de fiets en rijden weg.